

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

A romantic illustration of a man and a woman in 18th-century attire. The man is in a black coat and white cravat, looking at the woman. The woman is in a pink dress, holding a bouquet of pink roses, and looking away thoughtfully. They are in a grand, classical building with arches and columns.

SARAH
MALLORYOVÁ

Provdaná ve spěchu

SARAH MALLORYOVÁ

PROVDANÁ VE SPĚCHU

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

setkáváme se poprvé v novém roce 2026 a já věřím, že jste stejně jako já zvědavá, co nám ten nový rok přinese. Jaká nová či staronová setkání nám přichystá, jaké nás čekají výzvy a nová poznání. Změnám se člověk neubrání, a tak je třeba je brát jako nové příležitosti a podobně jako mé hrdinky lednových povídek Provdaná ve spěchu a Jizvy zrady jim čelit s trpělivostí, grácií a humorem. A pokud máme někoho, na koho se můžeme usmát a říct mu, že ho máme rádi, pak jsme šťastlivci a neměli bychom na to zapomínat.

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

PROVDANÁ VE SPĚCHU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Wed in Haste to the Duke

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2024

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2024 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2252-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2253-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2254-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Jaký nádherný den pro svatbu!“ Angeline Carlowová vyhlížela z okna a okolo srdce cítila zvláštní neklid a vzrušení.

„Ano, slečno, to teda jo. Ale vy se tý svatby asi nedočkáte, jestli si nepospíšíte s oblékáním,“ odsekla její komorná.

„Máme ještě přes hodinu čas, než budeme muset odejít,“ odpověděla Angeline. „A kromě toho není vůbec důležité, jestli budu hotová nebo ne. Mě si stejně nikdo nebude všímat. Všichni se budou dívat na nevěstu a ženicha.“

„Ale stejně chcete vypadat jako vobrázek, slečno, takže poďme na to. Lady Teechwicková chce, abych za ní taky zaskočila, než vyrazíte,“ namítla Joan, která se potýkala se šněrováním na zádech Angelini-
ných nových šatů ze světle růžového mušelínu. Pak si trochu neuctivě odfrkla. „Paní hraběnka má sice tu svou vznešenou komornou, ale není povznesená na to, aby požádala svou starou služku, aby jí ještě na poslední chvíli upravila, co je potřeba.“

„Chudák Alice, tolik se snaží všem dokázat, že se umí obléknout podle poslední módy,“ zasmála se Angeline. „Je to takové štěstí, že si Barnaby bere Meg, která je ze stejné farnosti. Znamená to, že naše sestra

se může přede všemi těmi svými starými sousedkami pořádně vytáhnout. Já si ale myslím, že mnohem důležitější je to, že naši vlastní lidé z Goole Park budou moci přijít do kostela na obřad. Mnozí z vás jste nás viděli vyrůstat. A jsem si jistá, že všichni chcete přijít a popřát jim hodně štěstí.“

„No samozřejmě, že chceme, slečno Angeline! Ale než to všechno připravíme, dá nám to pořádně zabrat! Než se kdokoli z nás odváží vytrazit, musíme mít všechno tip top!“

To Angeline dobře věděla. Sama byla vzhůru od úsvitu a hasila nejrůznější požáry. Nejdřív se snažila uklidnit paní Penrithovou. Hospodyně byla totiž celá bez sebe, když zjistila, že si lord a lady Tetchwickovi přivezli všechny svoje čtyři děti, ale jen jednu chůvu, a jaksi automaticky předpokládali, že některá z domácích služek jim bude v tomto ohledu k dispozici. Pak musela uchlácholit i kuchařku, protože Angelinina matka měnila menu svatební snídaně tak často, že už nikdo v kuchyni nevěděl, kde jim hlava stojí a co vlastně budou podávat. V předchozích dnech na sebe Angeline vzala mnoho z matčiny povinnosti, protože ta byla tak zavalená všemi těmi přípravami svatby svého jediného syna, že zkrátka vůbec nic nezvládala.

„Tak.“ Joan konečně ustoupila a pochvalně se na svou paní zadívala. „Nic lepšího už nesvedu, slečno Angeline. Hlavně už teď nechoďte do dětskýho pokoje, jinak vám ti dáblíci pokrčí šaty nebo vás začnou tahat za vlasy. A kde bychom pak byly, že?“

Angel se zasmála. „Byly bychom v pěkných nesná-
zích! Ale teď už běž, drahá Joan. Slíbila jsem, že před odchodem ještě nakouknu za paní Penrithovou, jen abych se ujistila, že je pro hosty na snídani všechno perfektně připraveno.“

Služka odešla a Angel chvíli stála a vychutnávala si ticho a samotu. Skrze dveře se do jejího pokoje nesly různé zvuky, ale žádný z nich nesignalizoval, že se děje něco mimořádného. Doufala, že se teď konečně bude moci uvolnit a užít si svatbu.

Sešla dolů po hlavním schodišti, ale když došla na podestu, všimla si muže ve střízlivém oděvu osobního sluhu, který se dvěma velkými kufry v ruce pospíchal z haly. To ovšem znamenalo, že přijel jejich poslední a nejdůležitější host: vévoda z Rothertonu a Barnabyho svědek v jedné osobě.

Toho Angel uviděla vzápětí, když sestoupila po schodech ještě níž. Už si sňal klobouk a stál zády k ní, takže viděla jeho havraní vlasy a vysokou atletickou postavu. Zrovna podával čekajícímu sluhovi svůj zdobený kabát, pak se otočil a uviděl ji.

„Angel! Přeji vám dobrý den!“

Srdce jí trochu poskočilo potěšením z toho, že nezapomněl její zdrobnělinu, a navíc z jeho úst díky sametovému hlubokému hlasu zněla velice přitažlivě. S úsměvem k němu vztáhla ruku. „Doufám, že jste měl příjemnou cestu, Vaše Milosti.“

„Vynikající, děkuji.“ Vévoda uchopil její ruku do své a lehce se k ní sklonil. „Cesty byly dobré a počasí vyšlo skvěle.“ Pak se napřímil. „Vzpomínám si však, že jste mi říkávala Jasone.“

„V té době jste ale byl jen malý školák!“ Zasmála se a snažila se ignorovat náhlý poryv vzrušení, které jí přeběhlo po páteři, když se jeho rty dotkly jejího zápěstí. „Velice jste se změnil.“

„Skutečně?“ zeptal se a podrobil ji zkoumavému pohledu svých břidlicově šedých očí. „Zato vás jsem poznal okamžitě.“

Angel bývala hubené dítě, takže jeho slova stěží představovala kompliment; nechala to však být.

Pohlédla na jeho strohou vestu a černý nákrčník. Ještě stále truchlil pro svou krásnou manželku, která tragicky zahynula při nehodě kočáru. Věděla, že musí něco říct.

„Vím, že vám můj otec psal, ale ráda bych vám osobně vyjádřila svou upřímnou soustrast.“

Vztáhl ruku dlaní vzhůru a lehce potřásl hlavou. „Děkuji vám, ale to není téma, které se hodí na dnešek.“

„Jasone!“ Vévoda zvedl oči a podíval se přes ni k místu, odkud zaslechl hlas Barnabyho. V další vteřině už její bratr stál vedle nich. „Kolik myslíš, že je hodin, ty darebáku?“

„Měl jsem pocit, že jsem to stihl velice dobře.“

„Měl jsi tady už včera přespat, abych si tebou mohl být jistý.“

„Jak jsem ti psal, musel jsem si něco vyřídit na severu.“ Jason rozhodil ruce a jeho rtů se dotkl jemný náznak úsměvu. „Ale jak vidíš, teď jsem tu a jsem ti k službám.“

„Stěží budeš mít čas se převléct! Za chvíli musíme vyrazit do kostela!“

„Ještě mám skoro hodinu čas,“ odpověděl, když pohlédl na hodinky, jež měl v kapse vesty na dlouhém řetízku. „Nejsem žádný dandy, kterému celé dopoledne trvá jen to, aby si uvázal nákrčník! Adams mi zrovna teď připravuje oblečení.“

„V tom případě s tebou půjdu k tobě do pokoje. Můžeme si promluvit při oblékání,“ řekl Barnaby a zavěsil se do svého přítele. Pak vévodu táhl pryč, ale ještě se rychle odhlédl. „Dohlédni na to, aby Jeho Milosti nahoru poslali horkou vodu, Angel.“ Když přikývla, usmál se. „To je hodná holčička.“

Dívala se za nimi, poslouchala bratrovo neustálé řečnění a najednou ji sevřel náhlý smutek, stejně jako

se jí to stalo před dvanácti lety. Jason Darvell měl tehdy patnáct let a truchlil po svém otci. Zároveň se velmi snažil vyrovnat se s nastalou situací a s tím, že se stal vévodou. Vzpomínala si, jak jí pro něj její mladé srdce bolelo. Věděla, jak by se cítila, kdyby jí Pánbůh tak náhle vzal tatínka.

Řekla Jasonovi, že se změnil, ale napadlo ji, že neměla ani tak na mysli jeho vzhled. Jistě, byl teď o mnoho vyšší, měl protáhlý obličej s výraznými dravčími rysy a tváře měl porostlé tmavým strništěm. Předpokládala, že jsou jeho stopy viditelné i v případě, že je hladce oholen, jak to u tmavých typů bývá. Téměř černé vlasy mu ale stále padaly do obličeje stejně jako v dobách, kdy byl malý kluk. Ne, jeho změna netkvěla především ve vzhledu, ale plachost, kterou v dospívání projevoval, ztvrdla v chladnou rezervovanost. Zamyšleně pokývala hlavou a vyšla směrem ke kuchyním. Ano, pomyslela si, vypadá, jako by se rozhodl, že si bude držet od těla celý svět.

Od doby, kdy byl Jason naposledy na Goole Park, uběhly roky, ale připadal mu stejný jako tehdy: vybledlá majestátnost starého domu v kontrastu s veselým shonem, který panoval mezi výkonným služebnictvem, jehož členové však byli natolik normální a nezasažení životem v aristokratické domácnosti, že si neustále vyměňovali dobromyslné poštuchování. Jasonovi se ulevilo. S tímto domem byly spojené jeho nejšťastnější vzpomínky.

Barnaby jej uvedl do velkého apartmánu, který měl na jedné straně vestavěnou oblékárnu. „Matka ti dala nejlepší pokoj pro hosty,“ podotkl a mávl rukou k oknu. „A máš taky nejhezčí výhled.“

„Tím jsem přirozeně poctěn, ale klidně bych se

spokojil se svou starou ložnicí, s tou vedle staré školní učebny.“

„Ani náhodou,“ odpověděl Barnaby s úsměvem. „Tam nahoře uložila Alice nějakou svou přízeň.“ Pak zvážněl a pokračoval. „Jsem moc rád, Jasone, že jsi mohl přijet. Vím, že pořád ještě truchlíš, protože Lavinia zemřela teprve před půl rokem. Pochopil bych, kdybys –“

„Ano,“ přerušil ho Jason rychle a odvrátil se od svého přítele. „Myslíš, že tím budou lidé pohoršeni?“

„Ne, to vůbec ne. Zavíral ses před světem už dost dlouho. A nebude se tu tančit nebo něco podobného. Tichý obřad a pár dnů strávených s rodinou nevyvolá žádné nevhodné poznámky.“ Barnaby příteli položil ruku na rameno. „Ale teď mi pověz popravdě, Jasone. Jak se cítíš?“

Jak se cítí? Jason tu otázku zvažoval. Když se dozvěděl o nehodě kočáru, při níž zahynula jeho žena a vévodkyně Lavinia, byl v šoku. Nesmírně želel toho, že tak nádherná a živá bytost skončila tak tragicky. Ale jaká byla jeho hlavní a převládající emoce? Byla to úleva, že tohle manželství, které bylo jako oživlá noční můra, skončilo.

Nejdřív miloval Lavinii k zbláznění a vědomě se stavěl slepým k její chamtivosti a sobectví. Později sice nemohl předstírat, že neví o jejích nevěrách, ale i tehdy se rozhodl odvrátit zrak a hledět na opačnou stranu. Nebyl schopen přimět se k tomu, aby je oba vystavil potupě rozvodu. Všichni si o něm tedy teď mysleli, že je truchlící vdovec a on neudělal nic, aby je o tuto iluzi připravil.

Pokrčil rameny. „Celkem dobře.“

„Aye.“ Barnaby krátce sevřel přítelovo rameno, pak se usmál a přikývl. „Tak pojď, musíš se převléknout. V těch zaprášených šatech mi

„přece nemůžeš jít za svědka! Kde je ten tvůj zatracený sluha?“

Malý farní kostelík byl plný členů rodiny, přátel a sousedů nevěsty i ženicha. Když byl obřad u konce, všichni se přesunuli před kostel a Jason zjistil, že hned vedle něj stojí lord Goole.

„Nikdy jsem na svatby moc nebyl,“ zavrčel vikomt a vrhl na něj spiklenecký pohled zpod huňatého obočí. „Vždycky jsem strachem bez sebe, že v tom kostele jednou někdo doopravdy vstane a přednese *vážnou překážku*. Ale nakonec to dobře dopadlo, jak se zdá. Můj jediný syn strčil hlavu do chomoutu. A Meg je skvělá holčina. Určitě mu bude... dobrou manželkou.“

Jason poznal přesný okamžik, kdy si vikomt uvědomil, že mluví s čerstvě ovdovělým mužem, protože nervózně zakašlal a rychle změnil téma.

„Je to hezké, moc hezké vidět tady tolik našich sousedů. Asi bych měl jít a prohodit pár laskavých slov tu i onde. Omluvíte mě, Vaše Milosti?“

Rychle odspěchal a Jason poodstoupil dál od davu. Byl spokojený s tím, že mohl jen tak postávat a pozorovat ostatní. Všichni se teď tlačili kolem nevěsty a ženicha a on byl rád, že mu jeho postavení zaručuje, že se k němu nikdo neznámý ani nepřiblíží. Od Laviniiny smrti se soustředil na obchodní záležitosti a smutnou událost v rodině použil jako výmluvu ke svému uzavření. Bylo pro něj znepokojující ocitnout se náhle ve společnosti tolika lidí.

Konečně se objevily kočáry a vévoda brzy cestoval zpět na Goole Park s ostatními hosty na svatební snídani. U domu pak doprovodil starou vévodkyni do jídelny; už seděli, když spatřil Angeline, která zrovna vstoupila dovnitř a vypadala svěží jako sedmikráska.

Měla na sobě šaty ze světle růžového mušelínu, tmavé vlasy měla hladce sčesané dozadu a svázané stuhou stejné barvy. Nabídla rámě jakési stařícké příbuzné a jeho náhle napadlo, že téměř každý má přednost před neprovdanou dcerou. Přesto když náhodou zachytil její pohled, vesele se na něj usmála a on měl najednou pocit, jako by místnost zalilo sluneční světlo.

Svatební snídaně skončila a Jason se konečně uvolnil; věděl, že splnil svou povinnost. Když Barnaby se svou nevěstou zmizeli, aby se převlékli do cestovního, přešel s ostatními do haly, aby tam na něj počkal, zatímco nepřítomně přemýšlel o tom, za jak dlouho po jejich odjezdu bude vhodné, aby se doporučil a odjel.

Lady Gooleová ho pozvala, aby na Goole Park zůstal tak dlouho, jak si jen bude přát, ale on se zavázal jen ke dvěma nocím. Teď měl dojem, že i to bude příliš. Navzdory té šťastné události zjišťoval, že je pro něj velice obtížné vést s ostatními zdvořilé rozhovory. Vždycky se mezi cizími lidmi cítil nesvůj a dnešek byl v tom smyslu obzvlášť těžký. Bylo tu příliš mnoho potutelných pohledů a šeptaných narážek na okolnosti smrti jeho ženy: to bylo téma, které na svatbě nemá co dělat.

Šum v hale pojednou zesílil. Jason vzhlédl a uviděl Barnabyho, který se svou novomanželkou sestupoval ze schodů. Vynutil ze sebe úsměv a přistoupil k nim, aby je doprovodil k čekajícímu kočáru.

„Jsem tak rád, že jsi mohl přijet,“ opakoval Barnaby, když pomáhal své ženě do kočáru. „A tisíceré díky za to, že můžeme během líbánek zůstat v tvé vile v Brightonu. Meg je z toho celá nadšená a nemůže se dočkat, až tam budeme.“

„Je to pravda, Vaše Milosti,“ ozvala se lady a plaše pohlédla na Jasona.

„Já tu vilu stejně v poslední době nepoužívám. Budu jen rád, když to tam trochu ožije.“

Pak se Jason dotkl klobouku, pozdravil je a zavřel za nimi dvířka kočáru. Poté, co kočí popohnal koně, vzhlédl k jasnému modrému nebi. Byl krásný dubnový den a bylo mu jasné, že kdyby odjel hned, byl by v Londýně před setměním.

„Bohudíky, že už je po všem!“ ozval se vedle něj vikomt a vzal ho za paži. „Pojďme dovnitř, milý hochu,“ řekl a skoncoval s formálními tituly. „Je to už taková doba, co jsi tu byl naposledy... aspoň deset let! Stýskalo se nám po tobě, víš? Moje paní je dychtivá se o tobě něco dozvědět. Vždyť víš, že jsi pro nás byl vždycky jako rodina...“

Když Jason slyšel ta laskavá slova, došlo mu, že lord a lady Gooleovi by byli nesmírně ranění, kdyby jim najednou oznámil, že se hned vrací do města. Bylo mu jasné, že to nemůže udělat, toto bylo něco jiného než společenská povinnost. Ti dva ho přijali do svého domu a prokazovali mu takovou lásku a pohostinnost, že bylo zhola nemožné teď oznámit změnu plánů a pobyt zde zkrátit.

„A ten Brighton, to je něco!“ pokračoval vikomt a kráčel s Jasonem zpět do haly. „To bylo od tebe zatraceně pěkné, že jsi jim ten dům půjčil, drahý hochu. Překvapilo mě, že ho nechceš sám, to místo je teď tak módní!“

„Já tam vůbec nejezdím,“ odpověděl Jason. Byl to jeho svatební dar pro Lavinii, protože věděl, že po něčem takovém touží. „Vlastně přemýšlím o tom, že ten dům prodám.“

„Cože!“ rozhorlil se vikomt. „Ne, to ne, drahý

hochu, na to nesmíš ani pomyslet! Je to ještě brzy, já vím, ale nakonec si najdeš další ženu, která si bude určitě chtít užívat společenského života v Brightonu. A nezapomínej na svoje děti. Budou potřebovat matku.“

„O děvčata je v Kentu velmi dobře postaráno,“ odpověděl krátce. „A já se už znovu neožením.“

Lavinia v Kentu ještě před svatbou s ním zajistila pobyt pro svou dceru Rose, a když se jim pak narodila Nell, přemluvila Jasona, aby ji tam mohla za svou nevlastní sestrou poslat. Ani moc přemlouvání nepotřeboval. Jeho vlastní dětství bylo mnohem osamělejší, protože žil na Rothertonu, kde mu dělalo společnost jen služebnictvo. Jeho vévodkyně trvala na tom, že prostě nemůže žít v jednom domě spolu s dětmi, a Jason, který byl do ní tehdy ještě celý blázen, souhlasil. Teď byl rád, že dívky nikdy nebyly svědkyněmi morální pokleslosti jejich matky a že nemusely vídat její četné milence.

Cítil, jak se mu v hrdle vzmáhá při myšlence na to katastrofální manželství žluč, a potlačil zachvění. Jednou to stačilo.

„Že se už neoženíš?“ otočil se vikomt a zíral na něj. „No, počkej, chlapče. To je přece naprosto vyloučeno!“ Odtáhl Jasona do vzdáleného kouta, kde je nikdo nemohl slyšet. „Podívej se, můj chlapče, já vím, že se ta tragédie stala teprve nedávno, ale potřebuješ přece dědice. To si musíš uvědomit! A já bych nebyl dobrý přítel, kdybych ti to nepřipomněl. Přece bys nechtěl, aby to všechno spadlo do klína tomu tvému prohnilemu bratranci! Omlouvám se, Vaše Milosti,“ vrátil se na okamžik k formálnímu tónu, „ale to zkrátka nejde! Tobias Knowsley je zkažený a zhýralý! Ten by celé to jmění propil a prohrál, než bys vychladl v hrobě, drahý hochu. Já vím, že mi po

tom nic není," dodal rychle, když viděl, jak se Jason tváří. „Ale znám tě přece od dob, kdy jsi byl malý kluk, a mám na srdci jen tvé nejlepší zájmy. Nemůžu uvěřit, že bys mohl chtít, aby rezidence v Rothertonu padla do rukou Knowsleymu!“

Lord Goole měl pravdu. Představa, že by Toby Knowsley zdědil Rotherton, nebyla Jasonovi po chuti, ale nechtělo se mu o tom teď mluvit. Přál si, aby se co nejdříve mohl vrátit do svého pokoje, ale když se nad tím zamyslel, uvědomil si, že něco takového by vyvolalo přesně ty poznámky, jaké upřímně nesnášel. *Ubohý Rotherton, truchlící vdovec. Nebo chudák starý paroháč Rotherton.* Jedno horší než druhé. Zkrátka a dobře, nesnášel, když ho někdo litoval.

Pokusil se nezamračit, místo toho se upjatě usmál. „Máte úplnou pravdu, pane. Jako vždy jste pravá fontána moudrosti.“ Pak mávl rukou směrem k přijímacímu pokoji. „Asi bychom měli jít dovnitř.“

Kvůli svým hostitelům se Jason vybičoval a promluvil pár slov úplně s každým. Měl Carlowovy, lady a lorda Gooleovy, moc rád. Byli pro něj jako rodina, kterou nikdy nepoznal. Jeho matka zemřela, když byl ještě malý, a ovdovělý vévoda neměl na svého syna čas. Jakmile pak nastoupil do školy, vídal se s ním Jason ještě méně. Starý vévoda byl na Rothertonu v době jeho prázdnin jen velice zřídka a Jason měl povoleno trávit čas v Goole Park se svým novým přítelem Barnabym a jeho šťastnou a milující rodinou.

Jedno protahované kolečko kolem místnosti představovalo víc společenských kontaktů, než měl vévoda za posledního půl roku. Nutně potřeboval samotu a klid. Všiml si, že velká francouzská okna vedoucí na zahradu jsou otevřená, aby dovnitř proudil příjemný jarní vzduch, a tak se k nim Jason vydal, tu

kývl na pozdrav, tam se na někoho usmál nebo mu věnoval pár slov, až konečně unikl.

Na terase postávalo několik lidí a dalších pár se procházelo v květinové zahradě. On se jim však všem vyhnul, lehce seběhl po krátkých schodech na trávník a odcházel od domu. Nikdo za ním nešel, ale to nebylo žádné překvapení. Nakonec, všichni tady věděli, že stále ještě truchlí: co by mohlo být přirozenějšího, než že si přeje strávit pár chvil o samotě?

Zdejší zahrady dobře znal, takže prošel kolem rozárie a alejí tisů, až vešel do odlehlejších končin. Bylo to tady takové, jak si pamatoval, dobře udržované pěšinky vedly mezi vysokým houštím. Kdo sem nechodil, mohl by klidně zabloudit. A bylo tu úplně ticho, což chtěl a potřeboval.

Zrovna si začínal myslet, že je nepravděpodobné, že by se některý z hostí zatoulal tak daleko od domu, když uslyšel něčí zpěv. Byl to ženský hlas, jemný a melodický, který prozpěvoval ukolébavku. Jason neměl ponětí, kdo by to mohl být, a zvědavost ho vedla za další zatáčku, kde narazil na Angeline. Seděla na dřevěné lavičce a houpala v náručí spící dítě. Skláněla nad ním hlavu a jedna lesklá tmavá lokna jí unikla ze sponek a visela jí přes rameno.

Když ho uslyšela, vzhledla a on se prudce zastavil. „Omlouvám se.“ Cítil se jako vetřelec. „Nevěděl jsem, že jste to vy. Nikdy předtím jsem vás neslyšel zpívat.“

Tiše se zasmála. „Ve společnosti ostatních lidí to nedělávám! Ale tady můj malý synovec byl neklidný a plakal a Alice potřebovala, aby ho někdo vzal někam pryč, protože chudák ta jejich chuva se snažila uspat ostatní děti.“

Její odpověď byla tak přirozená, že všechna ta léta, co se neviděli, někam odvála. Najednou si

znovu připadal jako dospívající chlapec, který se baví s mladší sestrou svého kamaráda.

Posadil se vedle ní. „A proč ho neuspala Alice?“

„Potřebuji ji v přijímacím pokoji.“

„A tebe ne?“ zeptal se neformálně. Pak se zamračil. „Copak ty máš ráda děti?“

Napodobila ho a začala s ním mluvit, jako by se potkali v parku po vyučování. „Tebe to překvapuje?“ zahihňala se. „Mám je celkem ráda, a navíc mi vyhovuje, že tu s ním můžu být, pryč od těch davů a hluku. Tohle je po tom rušném dni moc příjemná změna.“

„Řekl bych, že jsi moc dobrá teta.“

„Jsem užitečná, což mi tady dodává aspoň nějaký význam, jak doufám.“ To znělo trochu poraženecky, ale v další vteřině se už usmívala. „A jak se daří vašim dcerám, Vaše Milosti?“ vrátila se po té důvěrnější chvíli opět k formálnímu oslovení a on se rozhodl, že se podřídí.

Ale ta otázka... Jeho dcery! Jason pocítil bodnutí provinilosti. Jeho občasně návštěvy u dcerek byly upjaté, strnulé a nepříjemné. A to byla pochopitelně jeho vina. Neměl nejmenší ponětí, co by s nimi měl podnikat.

„Doufám, že se jim daří dobře,“ pokračovala Angel.

„Když jsem je viděl naposledy, bylo tomu tak.“

„Jsem si jistá, že pro vás během toho smutného období byly velkou útěchou.“

Přikývl. Dívky mu až příliš připomínaly jejich matku, ale na tu a všechno kolem by si přál zapomenout. Jak by ale něco takového mohl vyslovit?

„Maminka s tatínkem jsou moc rádi, že jste přijel,“ pokračovala. „Už je to tak dlouho, co jste byl naposledy na Goole Park. Musí to být aspoň dvanáct let!“

Toho si Jason byl velice dobře vědom. Po svém sňatku se vídal jen občas s Barnabym, když se ve městě pořádal nějaký večírek, na který byli oba pozváni. Svou ženu na Goole Park nikdy nevzal. Když se na to teď díval zpětně, věděl, že si nechtěl šťastné vzpomínky na toto místo pokazit tím, že by je s Lavinií sdílel.

„No, aspoň jsem tu teď,“ řekl nakonec.

„Ano, ale jen na dva dny!“ opáčila a trochu káravě nad ním potřásla hlavou.

„Já vím, Angel,“ usmál se. „To není dost dlouho na to, abych se dozvěděl, co všechno jste za tu dobu, kdy jsme se neviděli, dokázala!“

„Ach, já jsem toho dokázala jen velice málo,“ odpověděla. „Snad jen uvedení do společnosti.“

„To jsem zmeškal,“ naklonil omluvně hlavu.

„Ano. Mám dojem, že jste v té době byli zrovna s vévodkyní v Paříži.“

„To je pravda. Užít si trochu klidu a pokoje.“ Nechtěl na ten výlet ani pomyslet, vždyť se celou dobu díval, jak jeho žena flirtuje s každým důstojníkem v dohledu. „A jak se vám to líbilo? Všechny ty šaty a vějíře a plesy...?“

Než odpověděla, kratičce zaváhala. „Celkem ano, ale pro maminku jsem byla trpkým zklamáním. Skončila jsem bez jediné nabídky k sňatku.“

„Cože?“ podíval se na ni a vytáhl překvapeně obočí. „To jste se do nikoho nezamilovala?“

Zčervenala. „To jsem neřekla.“ Pak pevněji objala spící dítě a v očích měla takový smutný pohled, že byl v pokušení zeptat se jí, co se přihodilo. Než se k tomu ale odhodlal, tu náladu ze sebe setřásla. „Stačí, když řeknu, že mě ta zkušenost navždycky vyléčila z touhy po romantické lásce!“ zasmála se. „Už jsem do města nejela, ale nijak jsem toho nelitovala. Příští rok byla řada na Lettii a Alice byla na konci těhotenství...“

Svraštil obočí. „Nechápu... Jak by vás to mělo ovlivnit?“

„Maminka nemohla být na dvou místech zároveň. Vzala Lettii do města, zatímco já jsem odjela do Shropshiru, abych byla s Alicí. Nebyla to nejšťastnější doba. Můj švagr je sice velice dobrosrdečný, ale někdy nemá vůbec rozum! Když začal porod, byl úplně bez sebe, takže jsem si skoro přála, aby odjel se svými přáteli někam na dostihy nebo tak něco, místo aby se motal kolem Alice, všechny znervózňoval, a ještě trval na tom, aby byl u porodu přítomen jeho osobní lékař!“ Při té vzpomínce se zasmála. „Nejvíce času jsem strávila tím, že jsem uklidňovala uraženou porodní bábu. Byla schopná a na svém místě, ale zajíдалo se jí, když se každé její rozhodnutí a čin zpochybňovaly. A já se jí vůbec nedivím.“

„To pro vás musela být strašná situace,“ poznamenal.

„To ano, ale v Londýně by se mi líbilo ještě mnohem méně!“ V hnědých očích se jí zablýsklo. „Víte, Lettie byla hvězda! Dostala dokonce dvě velmi výhodné nabídky ještě předtím, než se objevil Marland, a kdybych tam byla, určitě by si nenechala ujít příležitost vychloubat se přede mnou těmi svými úspěchy! Musíte si přece pamatovat, jaká je to malá potvůrka, vždycky ráda popichuje nebo ponižuje ostatní.“

Potřásl hlavou. „Moc si na ni ani na Alici nevzpomínám. Pro mě to tehdy byly jen Barnabyho otravné sestry. Ve skutečnosti si jasně vzpomínám jen na vás.“

„Opravdu?“ začervenala se, ale pak s úsměvem pokračovala. „To asi proto, že jsem byla ještě větší otrava než ony. Barnaby mi vždycky říkal, že jsem bosorka. Je mi líto, jestli jsem vám byla na obtíž, ale já jsem se vždycky na vaše návštěvy moc těšivala.“

A když je mi někdy smutno, vždycky mě potěší, když na ty časy vzpomínám.“ Vstala. „Už pomalu zapadá slunce. Musím odnést malého Henryho zpět do dětského pokoje.“

„A pak přijdete do přijímacího pokoje?“

„Vlastně ne. Slíbila jsem hospodyni, že jí pomůžu s přípravami večeře. Jedna z kuchyňských dívek si zlomila ruku a potřebují někoho, kdo by nosil jídlo nahoru.“ Lehounce mu pokynula hlavou. „Přeji hezký večer, Vaše Milosti.“

„Jasone,“ připomněl jí.

Na okamžik na něj hleděla a její hnědé oči byly teď vážné a tmavé. Pak mu znovu pokynula a odešla.

Díval se za ní a vnímal, jak se jí pohupují boky, jak jí tenká mušelínová látka přiléhá k hezky tvarovaným nohám. Velice se mýlil, když říkal, že se nezměnila. Ano, byla pořád drobná a vypadala mladší než na svých čtyřiaadvacet let, ale bylo jasné, že se pod jejími růžovými šaty skrývá krásná ženská postava.

Když Jason jezdíval na Goole Park, byla Angel ještě příliš malá na to, aby se zapojila do jejich her, byla však pohotová a chytrá a držela se jich navzdory jejich popichování a škádlení jako stín. Kolik jí mohlo být let, když ji viděl naposledy? Dvanáct? Třináct? Založil si ruce na hrudníku a usmál se. Tehdy už beze strachu jezdila na koni, proháněla biliárovou kouli po hracím stole a byla také velice užitečná, když hráli kriket.

Pak se mu vybavila další vzpomínka: na jeho poslední návštěvu v Goole Park. Zrovna pohřbil svého otce a jeho poručník, strýc, kterého stěží znal, jej informoval, že se už do školy nevrátí, ale že dokončí své vzdělávání na Rothertonu se soukromým učitelem. Strýc mu tehdy připomněl, že se z něj stal vévoda, a že se musí naučit jako vévoda také chovat.

Dovolili mu jedny poslední prázdniny: pár vzácných týdnů u Barnabyho a jeho rodiny.

Jason si vybavil, že když nastal čas k odjezdu, zachvátilo ho vědomí té obří změny, která ho čeká. Cestou do přijímacího pokoje, kde se toho večera podávala jeho poslední večeře, se zastavil – vzpomínal si, že se chtěl obrátit na patě a utéct, schovat se přede vším a přede všemi. Chtěl utéct od svého žalu, od soucitu a laskavosti této milující rodiny, ale zejména před zodpovědností, která se před ním rozprostírala jako bažina. Vybavoval si svůj tehdejší pocit tak živě! Stál přede dveřmi, snažil se sebrat kuráž a připojit se k rodině svých přátel, když tu se objevila malá Angel. Vzala ho za ruku a vstoupila do jídelny společně s ním.

Tehdy se viděli naposledy. Jeho nový život ho smetl intenzitou neznámých úkolů a on už ji nikdy znovu neviděl. Vlastně na ni za tu dobu téměř nepomyslel. Až do dnešního dne.

Když se Jason konečně vrátil do přijímacího pokoje, zjistil, že svatební hosté už odešli a na místě zůstala jen rodina. Osazenstvo tedy sestávalo z vikomta, jeho paní, jejich nejstarší dcery Alice a jejího manžela, sira Humphreyho Techwidka, kteří na svatbu přicestovali společně s dětmi z jejich panství v Shropshiru. Posledním párem byla nejmladší dcera Carlowových, Lettie, a její manžel, lord Marland. Ti bydleli necelé dvě míle od domu Lettiiných rodičů.

Angel se už neobjevila. Při jeho předchozích návštěvách trávil nejvíc času právě s ní a s Barnabym, takže si byl nepřítomnosti jich obou vědom téměř až bolestně. Jeho prvním instinktem bylo znovu se stáhnout do sebe a zmizet, ale přemohl se a posadil se vedle vikomtovy manželky.

„Jsme tak rádi, že vás tu zase máme, Vaše Milosti,“

poznamenala paní domu. „Byl jste pryč z Herfordshiru příliš dlouho. Doufám, že to máte nyní v úmyslu napravit.“

„Děkuji vám, madam, za laskavá slova. Rozhodně se o to pokusím.“

„A až za námi znovu přijedete, uspořádáme pro vás malý večírek,“ prohlásila lady Marlandová. „Nic velkého. Jsem si jistá, že během vašich pobytů ve městě máte plný kalendář. Ale toto bude jen taková intimní událost pro přátele a sousedy.“

„A možná s trochou tance,“ dodala Alice. „Když mi slíbíš, že si zatančím, Lettie, pak docela jistě přijedeme. A vezmu s sebou i sestry sira Humphreyho. Obě jsou svým vlastním způsobem hotový poklad. Mladé dámy vždycky takovým akcím dodají trochu lesku a vzrušení, souhlasíte, Vaše Milosti?“

Jason pokynul hlavou, ale neodpověděl. Viděl, že se za úsměvem lady Alice skrývá kalkul. Docela určitě doufala, že mu dohodí nevěstu. Když bylo jasné, že se daného tématu nechytí, rozhovor se stočil jinam a začali hovořit o plánech na příští den.

„Já navrhuju projížďku na koních,“ ozval se Marland a vzal do štíhlých prstů špetku tabáku ze stříbrné tabatěrky. „Vypadá to, že se počasí udrží i další den,“ dodal a pořádně si šňupnul.

„To je ale úžasný nápad, má lásko,“ vykřikla Lettie. „To by se mi moc líbilo! Budeme mít ale dost koní pro všechny?“

„Alice a sir Humphrey si mohou vzít naše kočárové koně,“ nabídla lady Gooleová. „Tvůj otec a já máme v plánu prožít zítra poklidný den doma. Po tom rozruchu se svatbou to potřebujeme.“

Alice si povzdechla. „Moc ráda bych si s vámi vyjela, ale s malým Henrym jsou bohužel velké potíže. Chůva říká, že mu rostou zoubky, pořád pláče

a ona nemůže zvládnout všechny čtyři děti. Říkala jsem siru Humphreymu, že bychom s sebou měli vzít i druhou chůvu, ale nedovolil to.“

„Kdybych měl své ženě ustoupit ve všem, co chtěla vzít s sebou, museli bychom si najmout další kočár,“ odpověděl její milující manžel se smíchem.

„Přesně to bych si přála,“ odsekla Alice. „Neměla jsem pro sebe ještě ani chvíli. Včera jsem s dětmi strávila v dětském pokoji skoro půl dne, zatímco vy jste se všichni skvěle bavili!“

„Chůvě by mohla pomoci Angel,“ ozvala se Lettie.

„Ach, ano. To je dobrý nápad, sestřičko,“ zajásala Alice zaujatě. „Děti ji stejně poslouchají daleko víc než mě.“

Jason se nedokázal udržet. „Ale slečna Carlowová by si taky určitě ráda vyjela na koni,“ řekl.

„Ale to ne,“ odpověděla Lettie, která byla podle Jasonova názoru dost panovačná. „Angel bude rozvážet sousedům svatební dort jako výslužku. To a starost o děti jí pěkně naplní den.“

„Tak vida, jak jsme se hezky domluvili.“ Lord Marland se na svou ženu souhlasně usmál a pak se obrátil k Jasonovi. „Doufám, že se k nám přidáte, Vaše Milosti. Mám velice dobrého druhého koně, který bude pro vaši váhu tak akorát. Věřím, že si skvěle zajezdíte.“

„Děkuji, ale už mám jiné plány. Je to už tak dlouho, co jsem byl v Goole Park. Chci se znovu potěšit s okolím. Pěšky,“ dodal pevně, když viděl, že se lady Marlandová chystá promluvit.

„Od doby, co jste tu byl naposledy, jsem nechal vybudovat v parku další cesty, drahý vévodo,“ řekl lord Goole. „Určitě zjistíte, že výhledy z okolních vyvýšenin stojí za námahu.“

„Děkuji. Určitě se tam podívám.“

Brzy poté přijel pro Marlandovy kočár a Jason využil příležitosti a popřál všem dobrou noc. Pak utekl do svého pokoje. Na jeden den měl společnosti až nad hlavu a byl ještě pořád podrážděný z neohrabaného pokusu lady Tetchwickové zahrát si na dohazovačku.

Sluha mu vložil mezi příkrývky horkou cihlu, takže než ulehl, příjemně se zahřála. Snad i díky tomu se Jasonovi postupně zlepšila i nálada. Ležel na zádech s rukama pod hlavou a přemýšlel o své situaci. Bylo mu jasné, že všichni budou předpokládat, že se znovu ožení, protože byl vévodou a neměl vlastního dědice. Lavinia je ale po smrti teprve šest měsíců. Doufal, že mu lidé dají alespoň rok času, než mu začnou do cesty posílat vhodné adeptky. Nešlo však jen o Alici a její pokusy ho dostat do chomoutu, už předtím dostal v tomto smyslu několik dopisů od různě vzdálených členů svojí rodiny.

Nemohl popřít, že to poprvé celé pokazil, když se oženil z lásky a proti jejich vůli. Pak byl příliš hrdý, než aby přiznal svou chybu, že se oženil se ženou, která byla o osm let starší než on a s neutišitelným sexuálníím apetitem, takže musela mít každou chvíli nového milence.

Kdyby mu Lavinia dala syna a dědice, mohl by se s největší pravděpodobností dalšímu manželství vyhnout. Jak však věci stály... Jistě, ani on nechtěl dopustit, aby jeho místo zaujal Toby Knowsley. A kdyby náhodou zemřel dřív než on, což vzhledem k jeho neuspořádanému životnímu stylu Jason považoval za velice pravděpodobné, ti, kteří byli na řadě po něm, nebyli o nic lepší volbou.

Ztěžka si povzdechl. I když se mu ta představa ani v nejmenším nezamlouvala, bylo mu jasné, že je jeho povinností najít si manželku. Ale tentokrát to bude

čistě z rozumu. Umínil si, že v jeho dalším manželství nebude mít láska žádné místo.

Když takto vyřešil své dilema, byl přesvědčen, že se ho během chvilky zmocní spánek, ale to se nestalo. Namísto toho ho začaly pronásledovat další nepříjemné myšlenky. Nemohl zapomenout na to, s jakou bezmyšlenkovitou věcností naplánovaly sestry pro Angel, jak bude trávit čas. A nešlo jen o Alici a Lettii; i Barnaby se na tom podílel. Dobře si vzpomínal, jak jeho přítel nařídil Angel, aby pro něj zajistila horkou vodu na umytí. Uvědomil si, že od svého příjezdu vlastně Angel sotva spatřil. Vždycky měla plné ruce práce s povinnostmi kolem domu nebo úkoly, kterými ji pověřil některý z členů její rodiny.

Podrážděně se zavrtěl a zavřel oči. Není divu, že tak ráda vzpomíná na dětství. Vždyť oni si z té ubohé dívky udělali skoro služku.

DRUHÁ KAPITOLA

Další den se na hosty v Goole Park usmálo štěstí. Svítilo slunce, ačkoli včerejší netypické teplo nahradil svěží jarní vánek. Tetchwickovi u snídaně sršeli dobrou náladou a mluvili o nadcházejícím výletu.

„Kdy se chcete vrátit?“ zeptala se Angel.

„Ach, proboha, nemám nejmenší tušení,“ odpověděla Alice. „Pojedeme odsud do Marland Hall, tam se setkáme s Lettií a jejím manželem. Před návratem se určitě zastavíme U koruny na nějaké občerstvení. Rozhodně nás nečekejte před večerí.“

„Doufám, že si to všichni užijete,“ prohodil vikomt, když jeho dcera se zetěm spěchali ke dveřím. On sám vstal a chystal se odebrat do své pracovny, aby si přečetl noviny. Nejprve se však obrátil na vévodu. „A co ty, můj drahý chlapče? Říkal jsi, že se chceš dnes projít po parku, že? Nedělej si starosti se žádnými konvencemi, Jasone, jdi a vrať se, kdykoli budeš chtít. Pokud bys ale stál o společnost, jsem ti plně k dispozici.“

„Děkuji vám za nabídku, můj pane, ale rád se projdu sám. Jedině, kdyby mě třeba chtěla doprovodit tady slečna Angeline.“

Angel cítila, jak jí do tváří stoupla barva. Byla tím nečekaným pozváním velice potěšená a odmítla ho se skutečnou lítostí s ohledem na náročný den, který měla před sebou.

Její matka vstala a už chtěla odejít za svým manželem, ale vtom se zastavila. „Moje milá, já jsem si jistá, že se bez tebe na pár hodin určitě obejdeme, pokud si Jeho Milost přeje, abys šla s ním.“

„Jeho Milost je velice laskavá,“ odpověděla Angel. „Mám však dnes jiné závazky.“

Její matka tiše a nespokojeně mlaskla jazykem, ale už nic neřekla a nepřela se s ní.

Angeline zůstala u snídaňového stolu sama s vévodou. Byla zklamaná, že matka netrvala na tom, aby Jasona doprovodila. S trochou úsilí se všechno dalo zorganizovat tak, aby to bylo možné. Bylo však jasné, že vikomtka považovala jeho pozvání za pouhou zdvořilost. A tou také samozřejmě bylo.

„Je trochu zahanbující, když si pomyslím, že jsem méně důležitý než dort...“

Angeline se polekala. „Vaše Milosti...?“

„Slyšel jsem, že budete dnes rozdělovat svatební dort pro sousedy.“

„Aha... tohle.“ Viděla, že se do jeho poněkud tvrdých šedých očí vplížil náznak úsměvu, takže věděla, že není doopravdy uražený. „To ano, ale také mám pomáhat chůvě s dětmi. Nemůžu odejít a nechat ji, aby si poradila se všemi čtyřmi sama.“

„Ne, to je samozřejmé,“ přikývl a odložil ubrousek. „Nechám vás tedy vašim domácím povinnostem.“ Znovu na ni pokývl a odešel z místnosti.

Angel potlačila povzdech. Vévodovo pozvání ji překvapilo a ona by s ním moc ráda šla. Stačilo se ale chvílku zamyslet a došlo jí, že ji pozval na procházku jen z laskavosti. Vždyť teď už spolu nemají nic společného a ona neměla pochybnosti o tom, že by ho začala nejpozději po půl hodině nudit. Nebo možná po hodině, opravila se. Nakonec... vzdělání má dobré. Nemohla ale uniknout skutečnosti, že je

čtyřicetiletá stará panna, která žije tichý a nezájímavý život v Hertfordshiru. V duchu se otrásla při představě, jak se ten světaznalý vévoda z Rothertonu snaží, co může, aby s ní vedl aspoň trochu smysluplný rozhovor. Usoudila, že něco takového by si neužil ani jeden z nich. Bylo vlastně nejlepší, že se takovému zážitku vyhnuli.

Jason odešel z domu chvíli poté, ale než zamířil na svou potulku, zašel si ještě do stájí. Hlavní podkoní si na něj vzpomínal z jeho školních dní a byl potěšený, že mu může předvést, jak se všechno změnilo. Jeho hlavní chloubou, kterou předvedl se značnou pýchou, byla dvojice koní, které lord Goole nedávno koupil pro svůj kočár.

„Kočároví koně lady a lorda Gooleových jsou dnes venku, ale určitě byste ocenil i jejich kvalitu, Vaše Milosti.“

„Tím jsem si jist,“ řekl Jason. Pak přistoupil k boxu, z něž vykukoval lesklý kaštanově zbarvený hřebec a hleděl na něj očima plnými inteligence. „A kdo jezdí na tomhle fešákově?“ zeptal se.

„To je Apollo, Vaše Milosti. Kůň slečny Angel.“

„Takže pořád jezdí?“ zeptal se s nucenou věcností a škrábal koně nad čelem.

„Aye, to tedy jezdí! Kdykoli to jde, je tady. Vaše Milost určitě nezapomněla na to, jaká to byla zdatná jezdkyně!“

„Ne, nezapomněl jsem.“

Jason naposledy podkoního pozdravil a vydal se na procházku, zatímco vzpomínal na divoké dostihy, které si užíval s Barnabym a Angel přímo tady v parku. Jaké to byly šťastné a bezstarostné časy, než se z něj stal vévoda. Poté se jeho život změnil na sled povinností a zdrženlivosti, kdy byl nucen skrývat všechny svoje emoce.

Po několika hodinách ho zahnal zpět do domu hlad. V minulosti by šel rovnou do kuchyně a vyprosíl si od kuchařky k jídlu něco, co by ho zasytilo až do večere. Teď, jako vévodovi, mu stačilo natáhnout prst a bude mít splněna veškerá přání. On však prst natahovat nechtěl. Vážně si přál jít do domu zezadu a podívat se pod pokličky, odhadoval ale, že by kuchyňský personál byl celý bez sebe, kdyby se tam najednou zjevila Jeho Milost vévoda z Rothertonu a narušovala jim rytmus práce. Ne, všichni by z něj byli v rozpacích. Rozhodl se, že vejde do domu stejnými dveřmi, jakými odešel – dveřmi do zahrady.

Když vešel dovnitř, první, co viděl, byla Angel, která sestupovala po kamenných schodech. Když ho uviděla, usmála se na něj. „Užil jste si procházku, Vaše Milosti?“

„Velice. A co vy? Už jste nakrájela ten dort?“

„Ale ano. Ráno jsem sebou mrskla, a když bylo hotovo, šla jsem za svými synovci a neteří do dětského pokoje. Ještě jsme vás aspoň hodinu nečekali.“

„Přivedla mě sem touha po jídle,“ přiznal, a když mu zakručelo v žaludku, zasmál se. „Myslím, že do večere nevydržím.“

„To jistě ne.“ Ukázala na tác, který nesla. „Jsem zrovna na cestě do kuchyně. Nechám vám něco poslat nahoru –“

„Ne,“ zvedl odmítavě ruce. „Nemusíte mi posluhovat. Já si to zařídím.“

„Ale proč posílat další služku, aby běhala nahoru dolů, když já sama jsem už na cestě tam?“

Jason zaváhal. „Vaše logika je neprůstředná, ale podle ní by bylo nejjednodušší, kdybych si tam zašel sám.“

„To byste skutečně mohl,“ souhlasila srdečně. „Pokud máte takový hlad, navrhuju, abyste teď šel

rovnou se mnou a nakrmíme vás, než bys řekl švec!“ Sestoupila po několika zbývajících schodech a stála teď s úsměvem před ním. „Když jsme byli děti, často jsme dělali nájezdy na kuchyni. Tak půjdete tedy?“

Procházka na slunci mu podstatně zvedla náladu a její slova ho rozesmála. Cítil radost, což byla emoce, kterou nepoznal hodně, hodně dlouhou dobu. „Jak bych mohl odmítnout?“

Následoval Angel do spodní části domu, kde nakonec vstoupila do místnosti pro služebnictvo.

„Nejlepší bude, když se tady na chvíli posadíte, než odnesu tohle nádobí do přípravné. Chudák kuchařka by dostala infarkt, kdyby vás našla v kuchyni.“

„Ano, něco takového mě napadlo.“

Zašel do prázdné místnosti a posadil se u drsného dřevěného stolu, zatímco Angel kamsi zmizela. Za chvíli se ale vrátila se džbánem a dvěma korbely a za ní šla kuchyňská pomocnice, která před sebou nesla další táč plný nejrůznějších pochutin.

„Děkuju, Marie. A než se pokusíš Jeho Milosti vyseknout pukrle, raději ten táč polož. Tak, správně.“ Angel počkala, dokud služebná neodešla, pak teprve složila vlastní náklad na stůl. „Napadlo mě, že si možná raději dáte k zažehnání žízň po tom úsilí korbel piva.“

„A vy se ke mně přidáte?“

„Nemůžu vás tady přece nechat samotného,“ mrkla na něj. „Za chvíli by na vás přišli zírat všichni, od kluka, co čistí boty, až po pradlenu. To by se vám asi nelíbilo. Vždyť jste sám viděl, jaký účinek jste měl na Marii.“

„Měl jsem strach, že ta ubohá dívka omdlí.“

Angel se zasmála. „Teď bude všechny svoje kamarádky otravovat historkou, jak posluhovala vévodovi!“ Prostřela před něj jídlo a nalila mu do korbely

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Provdaná ve spěchu*.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.